

Sygn. akt: III AUa 1298/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Chądzyńska (spr.)

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska

SSO del. Jacek Chrostek

Protokolant: stażysta Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2013 r. w Łodzi

sprawy **M. B.**

przeciwko **Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji**

o wysokość emerytury policyjnej,

na skutek apelacji M. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 6 czerwca 2012 r., sygn. akt: VIII U 212/12;

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi adwokat J. K. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w drugiej instancji.**

III AUa 1298/12

UZASADNIENIE

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji decyzją z dnia 23 stycznia 2009 r. ustalił wysokość emerytury policyjnej M. B., decyzją z dnia 27 lutego 2009 r. dokonał waloryzacji tego świadczenia od 1 marca 2009 r., a decyzją z dnia 6 lutego 2009 r. odmówił ponownego ustalenia wysokości tej emerytury.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołania M. B. od powyższych decyzji.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i ich ocena prawna:

M. B. został zwolniony ze służby w Milicji Obywatelskiej w dniu 31 lipca 1990 r. Od 1 sierpnia 1990 r. miał przyznaną emeryturę na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej i członków ich rodzin Dz. U. z 1983 r. Nr 46, poz. 210 ze zm.). Podstawa wymiaru tego świadczenia wynosiła 1.430.180,00 zł, a wskaźnik wymiaru świadczenia 100%. Po wejściu w życie ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o

zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin wysokość emerytury odwołującego się ustalono na nowo od 1 czerwca 1994 r. według zasad wynikających z nowej ustawy. Dotychczasowa podstawa wymiaru emerytury została przeliczona na stawki uposażenia obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy z 18 lutego 1994 r. Następnie emerytura odwołującego się podlegała kolejnym waloryzacjaom, które od 1 stycznia 1999 r., po zmianie treści art. 6 powołanej wyżej ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. przez art. 160 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) Dz.U.1998.162.1118), podlegały waloryzacji według zasad waloryzacji emerytur i rent z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Odwołanie M. B. od decyzji z dnia 27 lutego 2006 r. waloryzującej jego emeryturę od 1 marca 2006 r., kwestionujące wysokość świadczenia i zasady waloryzacji, zostało oddalone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie 13 sierpnia 2007 r. w sprawie XIII U 552/06. Odwołanie od kolejnej decyzji z dnia 28 lutego 2008 r. waloryzującej świadczenie od 1 marca 2008 r. również zostało oddalone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 maja 2009 r. w sprawie XIII U 955/08.

Kwestionowaną w rozpoznawanej sprawie decyzją z dnia 27 lutego 2009 r. policyjny organ rentowy zwaloryzował od 1 marca 2009 r. emeryturę odwołującego się przez pomnożenie dotychczasowej emerytury 2194,35 zł przez wskaźnik waloryzacyjny 106,10%, co dało kwotę 2328,21 zł. W ten sam sposób zwaloryzowano podstawę wymiaru emerytury.

Odmawiając wnioskodawcy ponownego ustalenia wysokości emerytury decyzją z dnia 6 października 2009 r. organ rentowy podał, że wnioskodawca nie przedłożył nowych dowodów ani nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, które miały wpływ na wysokość świadczenia, nie ma zatem podstaw do ponownego obliczenia emerytury.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy przytoczył treść art. 5 ust. 1 i 3, art. 6, art. 15 i art. 18 ust. 1 z ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.) i doszedł do przekonania, że odwołania od decyzji policyjnego organu rentowego, zakwestionowanych przez skarżącego w rozpoznawanej sprawie, nie są zasadne. Emerytura odwołującego się została ustalona na nowo od 1 czerwca 1994 r. według zasad wynikających z powołanej wyżej ustawy. Podstawę prawną ustalenia świadczenia na nowo osobom, którym w dniu wejścia w życie ustawy przysługiwały emerytury stanowił art. 58 powołanej ustawy. Nowa podstawa wymiaru została ustalona zgodnie z art. 5 ust. 1 i 3 tej ustawy, tj. z uwzględnieniem uposażenia funkcjonariusza na ostatnio zajmowanym stanowisku w przeliczeniu na stawki uposażenia obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy. Emerytura przyznana skarżącemu wyniosła 75% podstawy wymiaru, a po podwyższeniu z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą - 80% podstawy wymiaru. Zgodnie z art. 15 ust. 4 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. emeryturę podwyższa się o 15% podstawy wymiaru emerytowi, którego inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą, lecz stosownie do art. 18 ust. 1 tej ustawy kwota emerytury bez uwzględnienia dodatków nie może przekroczyć 75% podstawy wymiaru, a w przypadku podwyższenia na podstawie art. 15 ust. 4, wysokość emerytury nie może być wyższa niż 80% podstawy wymiaru. Waloryzacja świadczenia odwołującego się, dokonana od 1 marca 2009 r. została przeprowadzona prawidłowo według zasad z art. 88 i 89 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, stosownie do art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji.

Sąd Okręgowy podzielił też stanowisko organu rentowego zawarte w decyzji z dnia 6 października 2009 r. o braku podstaw do ponownego ustalenia wysokości emerytury odwołującego się na podstawie art. 33 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji wobec braku nowych dowodów lub nowych okoliczności. Z tych względów Sąd Okręgowy oddalił odwołania M. B. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. nie znajdując podstaw do ich uwzględnienia.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez świadczeniobiorcę w całości w drodze apelacji.

Skarżący zarzucił bezprawne i bezpodstawne działanie sędziego rozpoznającego sprawę i wnosił o wystąpienie do prokuratury z zawiadomieniem o „dokonaniu szeregu przestępstw” przez sędziego. Ostatecznie, po sprecyzowaniu zarzutów apelacyjnych przez profesjonalnego pełnomocnika, zarzucił naruszenia art. 15 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. przez niewłaściwe zastosowanie i nieprawidłowe wyliczenie podstawy wymiaru emerytury skarżącego. Wniósł o zmianę wyroku przez ustalenie emerytury w kwocie 10.005 zł, dodatku z tytułu inwalidztwa w kwocie 6.670 zł oraz przyznanie „dodatku opiekuńczego” w kwocie 4.002 zł. W części motywacyjnej apelacji wywiódł, że wysokość emerytury skarżącego została wyliczona niewłaściwie, jest znacznie zaniżona. Wartość przedmiotu zaskarżenia określił na kwoty 221.791,68 zł, 220.185,48 zł i 220.185,48 zł – odpowiednio od decyzji z 23 stycznia 2009 r., 27 lutego 2009 r. i 6 października 2009 r.

Organ rentowy nie ustosunkował się do apelacji skarżącego.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, a dokonując subsumcji zastosował odpowiednie prawo materialne i właściwe reguły interpretacyjne. Sąd Okręgowy zasadnie wywiódł, że nie ma podstaw do kwestionowania przez apelującego decyzji z dnia 23 stycznia 2009 r., która została wydana w związku z otrzymaniem przez organ rentowy wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 sierpnia 2007 r. w sprawie XIII U 552/06, mocą którego oddalono odwołanie skarżącego od decyzji waloryzacyjnej z dnia 27 lutego 2006 r. W decyzji tej nie ustalono na nowo wysokości emerytury apelującego, a jedynie określono podstawę opodatkowania od 1 lutego 2009 r. oraz wysokość zaliczki na podatek dochodowy i składkę zdrowotną. Wysokość emerytury pozostała taka jak ustalono od 1 czerwca 1994 r. na podstawie art. 58 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.) i była następnie podwyższana w kolejnych waloryzacjach. Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej analizy sposobu ustalenia wysokości świadczenia przyznanego odwołującemu się w świetle art. 5, 15 i 18 powołanej wyżej ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. i zasadnie stwierdził, że emerytura przyznana skarżącemu jest wypłacana w prawidłowej wysokości, obliczonej na nowo na podstawie art. 58 powołanej wyżej ustawy. Z treści odwołania od decyzji z dnia 23 stycznia 2009 r. i pism procesowych skarżącego wynika, iż nie akceptuje on zmiany zasad obliczenia jego emerytury wynikających z ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. Skarżący nie akceptuje też zasad waloryzacji pobieranego świadczenia obowiązujących od 1 stycznia 1999 r. Sąd Okręgowy zasadnie zauważył, że zarówno wysokość emerytury apelującego jak i zasady waloryzacji tego świadczenia były poddane kontroli sądowej w sprawach Sądu Okręgowego w Warszawie XIII U 552/06 i XIII U 955/08, w których oddalono odwołania apelującego od decyzji z dnia 27 lutego 2007 r. i z dnia 28 lutego 2008 r. W związku z wejściem w życie w dniu 26 maja 1994 r. ustawy z 18 lutego 1994 r. organ rentowy był obowiązany do ponownego ustalenia wysokości emerytury skarżącego na podstawie art. 58 według zasad wynikających z tej nowej ustawy. Nie ma zatem podstawy prawnej do obliczenia wysokości emerytury apelującego według zasad poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. Wysokość emerytury nie może obecnie przekraczać obecnie 75% podstawy jej wymiaru, a po podwyższeniu z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą nie może być wyższa niż 80% podstawy wymiaru. Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy zasadnie doszedł do przekonania, że odwołanie od decyzji waloryzacyjnej z dnia 27 lutego 2009 r. nie zasługuje na uwzględnienie. Waloryzacja świadczenia odwołującego się została przeprowadzona według zasad wynikających z art. 6 powołanej wyżej ustawy, tak jak świadczenia emerytalno-rentowe należne z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Prawidłowość takiej waloryzacji została potwierdzona prawomocnymi wyrokami Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawach XIII U 552/06 odnośnie waloryzacji od 1 marca 2006 r. i XIII U 955/08 odnośnie waloryzacji od 1 marca 2008 r. Sąd Okręgowy zasadnie nie znalazł też żadnych podstaw do uwzględnienia odwołania od decyzji z dnia 6 października 2009 r. odmawiającej ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej apelującego. Zgodnie z art. 33 powołanej wyżej ustawy prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu

ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej albo z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w tej sprawie zostaną przedstawione nowe dowody lub ujawnione nowe okoliczności, które mają wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość. Skarżący nie przedstawił nowych dowodów ani nie ujawniono nowych okoliczności, które mają wpływ na wysokość należnej apelującemu emerytury. Kwota emerytury oraz kwota dodatku z tytułu inwalidztwa, których przyznania domaga się skarżący w piśmie procesowym zawierającym uzupełnienie apelacji, zostały określone w sposób nie znajdujący żadnego potwierdzenia w zebranych materiałach, a żądanie dodatku opiekuńczego nie znajduje podstawy prawnej. Natomiast zarzuty zawarte w apelacji pod adresem sędziego prowadzącego postępowanie w Sądzie Okręgowym pozostają poza rzeczowym dialogiem.

Kierując się powyższymi motywami Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. jako bezzasadną.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu w drugiej instancji orzeczono na podstawie § 13 ust. 1 pkt 2 w związku z § 12 ust. 2 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.)